

egne kredse en ret stor forskel i opfattelsen af de her tilsætningsstoffer.

Jeg synes også, det kan være meget godt lige at understrege, at til konventionelle fødevarer har vi altså en tilladelse i diversedirektivet på 360 stoffer, deraf 305 E-numre. Så vi må altså sige, at ligegyldigt, hvad vi ender med her, så er det klart, at det er langt, langt færre stoffer, end vi overhovedet har i konventionelle produkter.

Det skal ikke ændre ved, at jeg fortsat mener, at det gælder om at bruge så mange kræfter som overhovedet muligt for at få bragt antallet af stoffer ned.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Blot to ting: Jeg synes ikke, det må stå tilbage efter denne her debat som et indtryk, at der, hvis det her forslag går igennem nogenlunde i den form, det har, så ikke længere er forskel på konventionelle og økologiske varer. Der vil fortsat være markant forskel. De økologiske varer vil have langt bedre påvirkning af natur og miljø, og de vil indeholde langt færre tilsætningsstoffer, som ministeren også var inde på. Så vi taler altså kun om, hvorvidt den markante forskel, der eksisterer, skal indsnævres en lille smule, hvad vi meget gerne vil undgå.

Den anden bemærkning er til ministeren, som tolker debatten som en tilslutning til regeringens forhandlingsvilje. Der vil jeg gerne præcisere: Ja, det er det med den tilføjelse, at vi ønsker – det tror jeg, at der er et flertal, der gør – at det er en sag, der bliver prioriteret meget højt, så der bliver brugt forhandlingskrudt på den.

Og vi mener, at de udsagn, der er kommet fra mange andre landes fødevareministre om, at økologi er en del af løsningen på den miljøkrise, som det europæiske landbrug generelt er i, må udmønte sig i, at man beskytter det økologiske koncept og i hvert fald får nedbragt antallet af tilladte tilsætningsstoffer og får løst problemet med nitrat, sådan at det ikke bliver værre end for konventionelle varer, men mindst lige så godt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg stillede et spørgsmål vedrørende miljøgarantien, som ikke kom med i ministerens første svarrunde, så det vil jeg gerne gentage.

Og så vil jeg sige, at jeg da vil håbe, at hr. Jørn Jespersen har ret, men det er jo sådan, at industrien jo truer de økologiske fødevarer også på

andre felter. Det gør Kommissionen også f.eks. med hensyn til gensplejsning, altså spørgsmålet om en fastsættelse af restkoncentrationer af gensplejede organismer i økologiske fødevarer.

Så hvis den ene dæmning efter den anden bryder sammen, ender det jo med at tegne et ret dystert billede. Derfor må der jo kæmpes på hvert eneste punkt. Det ved jeg også hr. Jørn Jespersen er enig i.

Derfor er jeg også kommet lidt i tvivl om, i hvilket hundrede procents omfang Enhedslisten står bag regeringens forhandlingslinje, for et sådant kompromis, som kunne komme på tale, vil vi i hvert fald være meget betænkelige ved fra Enhedslistens side. Så vil det være bedre efter min opfattelse, at vi har en situation, hvor vi kan fastholde vores egne regler i Danmark. Så har englænderne nogle andre. Det er jo ærgerligt for englænderne, men det bør ikke medføre, at vi skal ned på samme dårlige niveau som i England. Det håber jeg ministeren er enig i.

(Kort bemærkning).

Fødevarerministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg må sige til hr. Jørn Jespersen, at jeg gjorde mig meget umage for at høre, om der skulle være nogen forskel på det, hr. Jørn Jespersen sagde, og det, jeg har sagt, og det, der står i redegørelsen.

Det var mig ikke muligt at konstatere, at der var nogen forskel. Regeringen prioriterer det her højt. Regeringen agter også at involvere de ministre, som her for ganske nylig var til en fortrinlig konference netop om økologiens fremtid, hvor flere af dem klart understregede økologiens muligheder som alternativ også til den konventionelle landbrugsproduktion. Så det er helt klart, at vi tillægger det her betydning, og vi vil gøre, hvad vi kan for at få nedbragt antallet af stoffer.

Jeg forstod hr. Keld Albrechtsen sådan – det er fair nok, for det er jo en af de forskelle, der er i politik – at hr. Keld Albrechtsen ikke rigtig vidste, om han synes, det ville være i orden med et kompromis.

Det er jo sådan set o.k. at sige, at det her er noget skidt, og ligegyldigt om det bliver bedre, skal man ikke arbejde for at gøre det bedre. Man skal i hvert fald sikre sig, at man alligevel kan gå imod.

Men sådan kan man jo ikke forhandle. Hvis man vil have et resultat ud af det, bliver man nødt til at involvere sig i at få luget det værste ud og så acceptere noget af det, som man ikke synes er så slemt som det andet.